

1011 • LISTI

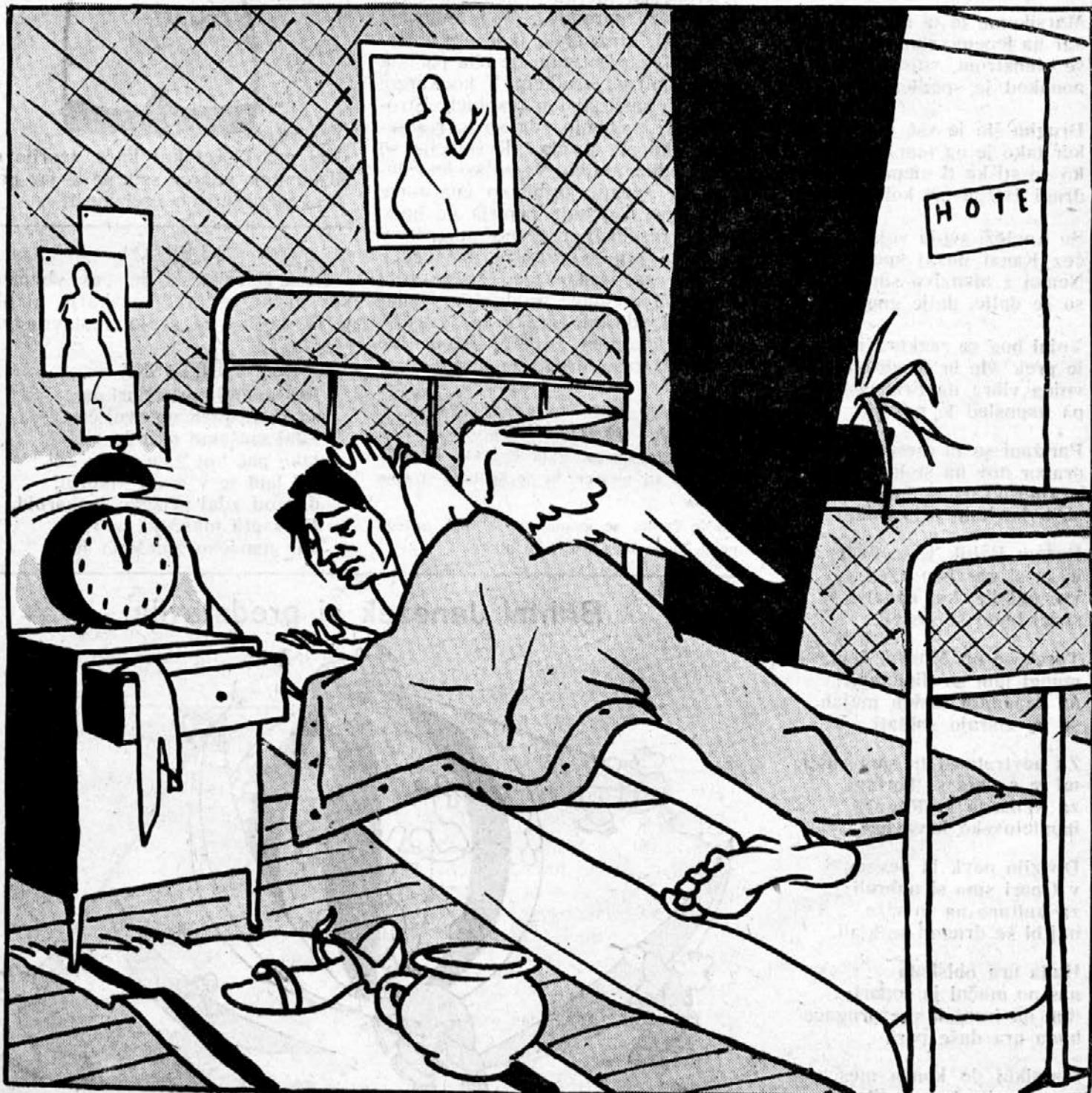
LETO III.

LISTI DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 13

Tekoči račun pri Poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 10.644. Naročnina četrletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

Angel miru počiva

„Sem dvajset let garal le, pošteno se potil,
sedaj pa rad, gospoda, miru bi se navžill!“

Prihodnja številka izide v soboto, dne 13. julija 1940.

NAROČNIKOM V VEDNOST!

V zadnji številki »Totega lista« smo cenj. naročnikom objavili pojasnilo glede opominjanja za zaostalo naročnino. Pripominjamo, da prične naša uprava s 1. julijem razpošiljati tozadevne dopise; naročnike vljudno prosimo, da store svojo dolžnost in nakažejo znesek, ki bo označen v poslanem dopisu.

UPRAVA.

JUNIJ 1940

Marsikomu je ta mesec kar na lepem sapo vzelo; še ministrom, vojskovodjem ponekod je spodletelo.

Drugim šlo je vse po sreči, ker tako je na tem svetu, ko se stiske ti otepaš, drugi žvižga pri kofetu.

So Angleži svojo vojsko čez Kanal nazaj speljali, Nemci z ofenzivo silno so se dalje, dalje gnali.

Vojni bog se razkoračil je prek Alp in Sredozemlja; vojna vihra na Francoskem pa naposled le pojenja.

Parižani so ta mesec prapor nov na stolp dobili; v Ameriki pa »suhe« so h koritom pritegnili.

Rusom Baltik je zadiljal in so si ga čisto vzeli; vse ugiblje, kaj nadalje strici bodo še počeli.

Turek se po Moskvi ženi, mnogi tam so diplomati; na zapadnih ruskih mejah se pa zbirajo soldati.

Za nevtralnost tu smo vneti, mi le s tinto se borimo, za Wilsona in Rogoza hamletovsko krvavimo.

Divizijo pevk in pevcev v Operi smo si nabrali; za kulturo na to vižo naj bi še drugod se klali.

Huda ura obiskala nas po mučni je sopari; tam na frontah vse drugače huda ura duše pari.

Marsikaj do konca mesca se na svetu bo zgodilo, kar pač kroniko bo toto v našo žalost že zgrešilo.

Tretji opomin,

ki ga prejme le nekaj prav ne-rednih naročnikov te dni, je zadnji opomin uprave.
Prosimo, da nam nakažejo po priloženi položnici zaostanek najkasneje sigurno do 10. julija

Izbrisana firma

Iz registra trgovskega združenja »Evropejski Merkur« so črtali tvrdko »Zveza narodov«, ki je delovala v Ženevi. Zmanjkalo ji je obratnega kapitala, z rezervami je bila pa itak vedno bolj na kratkem. V konkurzni masi so našli 20 ton resolucij. Strokovnjaki računajo, da so te resolucije pokopale tvrdko. Resolucije so njena edina aktiva. Na vsako leto delovanja odpade približno ena tona. Kljub pomanjkanju papirja ne bodo mogli resolucij uspešno spraviti v promet, zato bo izguba tem večja. Stroški za vsako tona so že zdaj presegali vrednost produktov. Delničarji likvidirane tvrdke so se uštelili tudi pri dvojnem knjigovodstvu. Eno so vodili zase, drugo za narode.

NA IZPREHODU

»Poglejte, gospa, v ta voziček. Dete je staro že tri mesece, pa je še tako strašno malo!«

»Ne čudite se gospa, to je dete našega peka, ta pa dela vse tako malo.«

Slavni bokser Joe Louls:

»Naj pravi svet kar hoče, teorijo o bliskovitem udarcu sem pa le jaz prvi praktično preizkusil!«

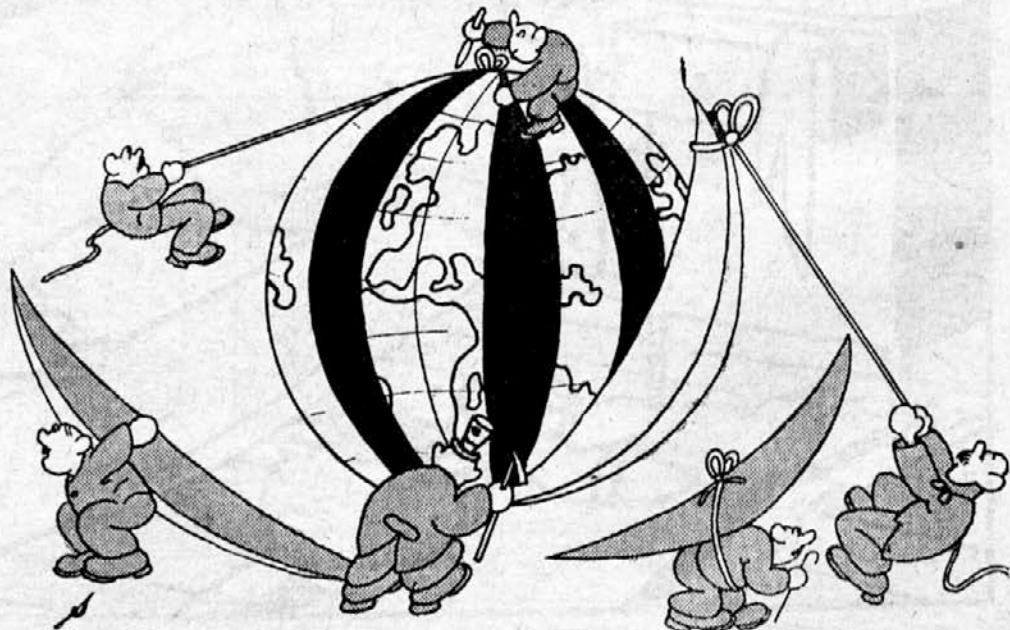
NESREČA

Oton Habsburški je ves obupan, ker so mu ušli vsi natakariji, ki jih je bil vežbal za svojo restavracijo.

ŠPANSKA

Res mnogi mešali pri nas so karte različne svoj čas. Zdaj mešamo tudi že mi, tako pač kot nam se tu zdi. Bil lani je v modi Madrid, drugod zdaj prižgan je karbid. Na svetu maščuje se vse, kar napačno zmešano je.

Brihtni Janezek si predstavlja,

da si bodo razdelili ta svet kot pomarančo.

Sodobni Ciklop in Odisej

...obesil se je velikem ovnu za trebuh in smuknil mimo Ciklopa

PROFESOR MATEMATIKE PRI FOTOGRAFU.

Fotograf: »Šest krat dvanajst?«
 Profesor: »Sedemdeset dva!«

GROŽNJA.

Žena: »Ah, ljubi mož, ti ne veš kako mi je hudo, da si tako bolan! Če bi ti umrl, jaz bi ti kmalu sledila.«

Mož: »Pa mi vsaj zadnjih trenutkov življenja ne zagrenjaj s takimi grožnjami.«

PISATELJ.

Jože: »Kaj pa dela tvoj sin?«

Jaka: »Pravijo, da je pisatelj.«

Jože: »Ali piše za zabavo ali za denar?«

Jaka: »Meni piše vedno za denar.«

HVALI BOGA.

A: »Moja žena ima to čudno navado, da me vedno sredi stavka prekine...«

B: »Boga zahvali, da te sploh pusti govoriti.«

Prisluškovanje

— Vidite Ivanka, še na lepake so Vas dali, ko vedno nastavljate ušesa na vrata.

ŠVICARSKA

Vseokrog grmi in bliska, Švica se med gore stiska, krave pase lepa Mica, Švica pa po malem »švica«.

V TRGOVINI RADIJSKIH APARATOV

»Prosim, pokažite mi dober radio, toda s kratkimi valovi. Stanujem namreč v moderni hiši, kjer so sobe zelo majhne.«

NA VOGALU

»Gospodična, ali smem vprašati, koga čakate?«

»Prav zanesljivo nekoga drugega.«

RAVNOTEŽJE

Ravnotežje smo držali, se z milijardami igrali; ravnotežje se zdaj ruši, težko, težko je pri duši.

TUJSKO - PROMETNA SEZONA

je v nekaterih deželah že zdaj na višku. Oddiha željni turisti prihajajo kar v kolonah in v svojem navdušenju za lepoto tujih dežel drve iz kraja v kraj čez drn in strn.

PO PREGOVORU

»Ali si lahko mislite, gospod Stržen. Ko sem se vrnil s potovanja, sem odprl kovčeg in stenice so kar planile iz njega.«

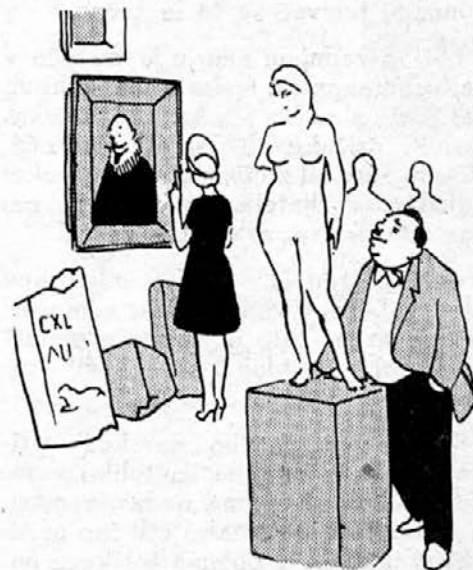
»Ne čudite se gospod Stržen: povsod lepo, doma najlepše.«

TOČNA URA

Soseda je govorila gospodinj: »Tale Vaša stenska ura pa ne kaže prav.«

Gospodinja: »Da, nekaj je pokvarjena. Pa nam še kar dobro služi, ker smo se je navadili. Kadar leži po strani, kaže šest in bije dvanajst, takrat je točno tri.«

V muzeju

Stari kult

Najnovejši kult

OČE IN SIN.

Oče: »Ti brezvestni zapravljivec! Ko sem bil jaz v tvoji starosti, mi ni dal oče ves mesec toliko denarja, kolikor ga ti v enem dnevu zapraviš.«

Sin: »Zaradi tega se ti pa vendar ni treba jeziti na mene; zmerjaj svojega očeta.«

AMERIKANSKE MEJE

so spet premaknili in sicer iz Evrope na afriške obale. Amerikanci imajo pred Evropejci to veselje, da sami premikajo svoje meje, dočim jih Evropejci raje drug drugim.

— Šola je zaprla svoja vrata. Mar-sikoga je poslala v samostojno živ-ljenje. Za takega reveža se ni šola končala, temveč se še le začne.

— Ob zadnjem neurju je treščilo v neki radioaparat, ob katerem so kljub rani uri - zlati uri (1/4 6 zjutraj!) neka-terniki pričakovali vojnih poročil. Včasih sem bil zloben in sem porekel kakšnim »prijateljem«: »Strela naj vas udari!« No, zdaj jih je zares!

— Na trgu je vse 100 odstotkov dražje. Lanske cene veljajo edino pri — kumarah. Zato je za nas proletar-ce napočil že zdaj čas — kislih ku-mar.

— Ne vem, če bo še kdaj pri-pravila kaka evakuacija toliko vese-lja otrokom, kot ona nedavna mari-borska, ki je deco tako odlično pred-časno iztrgala iz objema šolskega pu-ka. Bajje je zato nastala zavoljo te evakuacije ogromna fovšija in zamera med otroki.

— Pevsko tekmo je uprizorilo v operi ljubljansko gledališče. Odkrili so marsikakšen dober glas in če ne bi bila ljubljanska gledališka uprava na slabem glasu, da nima denarja, bi zdaj lahko prišla do tega dobrega glasu...

— Nekje je neki mesar in preka-jevalec v torek (!) zaklal kravo, jo razsekal in jo začel prodajati. Ta kra-va je imela, ko je bila še cela, samo še kožo, ki je držala njeno telesnost skupaj in pri govejem rodu predpisa-no število kosti. Ker je bil torek in cenjeni odjemalci te krave pred nje-ro smrtjo niso videli, je pridrvelo kar dosti kupcev po govedino. Ko so pre-jeli vsak svojo porcijo v obliki kože in kosti, se je izgovarjal mesar, da druge govedine ne more dati, ker je torek brezmesni dan... In je torej pred zakonom krit!

— Ko je udarila strela v razvanj-ski zvonik, so se razvanjske krave tako ustrašile, da drugi dan niso ho-tele dati nobenega mleka od sebe. Fair to ni! Krave so ravno tako kot ljudje članice skupnega občestva o-ziroma kolektiva in se morajo prav tako zavedati svojih dolžnosti do družbe. Zlasti v današnjih težkih ča-sih, ko se cedi tako malo mleka po tem svetu. Preplašenost ni noben iz-govor! Če bi, recimo, vsi Slovenci, ki so preplašeni, ravnali prav tako, in ne

bi, recimo, zato dali nobenega davka od sebe, lepo bi nas pogledali v Beo-gradu! In mi, nota bene, nismo prav za prav niti nobene krave!

V SPOVEDNICI

Spovednik: Ja, seveda... s fanti?
Nežka: O, nobenega več ne maram. Prej sem res enega cenila.
Spovednik: »Ja, cenila, kajpak, cenila ja. Kolikokrat pa cenila?«

PRIJETEN STAN.

Sin: »Oče! Sedaj, ko sem dovršil šolo, mi odkritosrčno povej, kateri stan je najpri-jetnejši?«

Oče: »Ljubi sin, vsak je prijeten, samo ne — zakonski.«

MOLITEV.

Mož: »Torej tvoj oče nama noče posoditi 10.000 dinarjev?«

Žena: »Noče in nočel«
Mož: »Oh, moj bog, kdaj pride čas, ko bova lahko rekla: Oče naš, ki si v nebesih...«

PO SODBI.

Odvetnik: »Kaj pa prav za prav mislite, gospod? Vi ste bili zaradi konkurza obtože-ni in vsled mojega zagovora oproščeni.«

Klijent: »Gospod doktor, vaš sijajni zago-vor in soglasna sodba visokega sodišča sta me popolnoma prepričala, da nisem kriv in mi zato tudi ni treba plačati nobenih dol-gov.«

Reklamno stopnjevanje ali „kino-slovenščina“

Idejen, idejnejši, najidejnejši... film i. t. d. Tako smo namreč čitali na re-klamnem lepaku za film: »Angeli za-temnelih lic«.

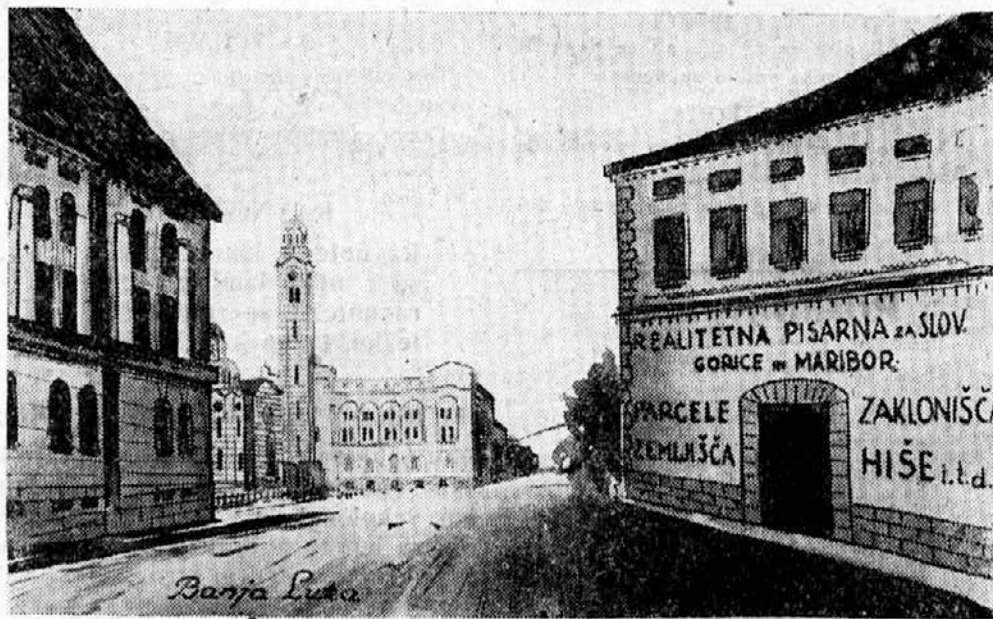
Na drugem takem lepaku pa smo čitali, da je legendarni detektiv Sher-lock Holmes pisal tudi — romane in da je »Baskervillski pes« film... po znanem romanu Sherlock Holmesa. Čast komur čast! Romane o Sher-lock Holmesu pa je pisal Sir Arthur Conan Doyle's...

V duhu časa

V Mariboru so pričeli z regulacij-skimi deli na Frankopanovi cesti. Prebivalci Magdalenskega predmest-ja so radi te pozornosti zelo prese-nečeni. Saj se je na njihovih ulicah bolj redko pojavil kramp, ker je bil to pač šele — peti okraj.

Pravi vzrok za regulacijo in po-pravilo pa so bržčas naše kolonije — mestne in železničarske — in je seveda prav, da se zveza med me-stom in kolonijami popravi in utrdi. Kakor vidimo, delajo to tudi druge države in narodi. Če že ne živimo v času duha, delajmo vsaj v — duhu časa...

Novo podjetje v Banjaluki

Da bi zadostili interesentom iz Slovenije, ki kažejo izredno zanima-nje za mirno Bosno, so uvidevni faktorji odprli na eni najprometnejših ulic Banjaluke realitetno pisarno. Vsem, ki si nameravajo posta-viti v tem kraju domače ognjišče, priporočamo, da nemudoma sporoče pisarni svoje želje glede lege in velikosti hiše, oz. parcele. Blagovolijo pa naj pohiteti, ker rastejo cene iz dneva v dan. Naslov: »Realitetna pi-sarna za malodušneže iz Slovenije.« Dopisnica zadostuje.

Gospod predsednik

Gospod Možganič je župan, velik gostobesednik, od rojstva mu je sojeno, da bo povsod predsednik.

Ko se Možganič je rodil, so vile pristopile, lastnosti razne v zibelko so njemu položile.

Prejel od njih puhlobo je, nastop raprezentančni, debelo kožo, zbirko fraz in dar še govorančni.

A zadnja vila ob zibelki še to-le je dejala:
»Vsa društva, kjer predsednik boš, nevzdravno bodo spala!«

Potem Možganič rasel je in že kar v šoli, bednik, sošolce prefrazaril je, da je postal predsednik.

Potem opustil šolo je, ker pač možganski viri so dovolili le, končal da bo gimnazije štiri.

Poslej je v svetu deloval in noč in dan govoril, z jezično tehniko je vse nasprotnike umoril.

Postal je kmalu še župan, predsednik društva »Sloge« in društva za vse jetične ter društva za uboge.

In vsako društvo naokrog bilo je pač s prokletstvom udarjeno, da spanje spi pod njegovim predsedstvom.

Bil je predsednik ptičarjem in varčnim čebelarjem in motociklom tudi še in tudi kolesarjem.

Bil je predsednik družbe »Grozd«, za vinogojstvo vnete, a zraven — jasno kakor biks! — predsednik — »Vojske svete«.

Bil pri »Pogrebnem društvu« je in za pavzdigo rojstev, predsednik lovcev bil je še in raznih ribogojstev.

Predsedoval je društvu »Mir«, vojakom bivšim tudi, pri »Društvu za izseljence« in pri »Domači grudi«.

Tako je društev petdeset pod mōro to ječalo, kot v pravljici Trnuljčica sred trnja trdno spali.

Zgodilo pa se nekaj je: brez vednosti vseznalcev krožek nastal brezposelnih je intelektualcev.

Možganič tamkaj ni bil kot predsednik zmagovalec, ker pač ni ne brezposeln bil, ne — intelektualec.

Ko to predsedstvo je ušlo, Možganič obnemel je, vse, — sapo in dar govora udarec ta mu vzel je.

Užaljen preko groba še ni več besede izustil, pri petdesetih društvih vseh predsedstva je opustil.

Še isti dan Možganič umrl po kapi je možganski, čeprav možgan nič ni bilo v notranjosti lobanjski.

In društva mu na spomenik napis so ta-le dela:
»Predsednik društev je umrl, a društva so oživila!«

D. Goflja.

ZEDINILA STA SE

»Moja žena je po vsaki ceni hotela, da bi bilo malemu ime Peter, jaz sem hotel imeti pa Pavla. Naposled sva se vendarle zedinila.«

»No, kako sta ga pa krstila?«

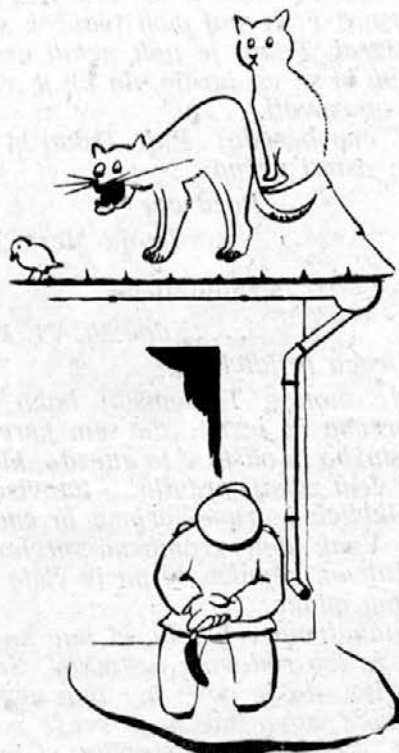
»Za Petra vendar?«

SVILOPREJKA

»Vidiš, Jožek, za vse te lepe svilene obleke in svilene nogavice se imamo zahvaliti majhnemu, šibkemu črvičku.«

»To je očka, ni-res?«

V duhu časa

Mucek: »Pusti ptiča! Danes je brezmesni dan!«

Gneča pred gledališko blagajno

Slovensko časopisje: ... mariborsko Narodno gledališče namerava osvežiti svoj ansambel z mladimi močmi ...

Sveto pismo: Mnogo poklicanih — malo izvoljenih.

NEMOGOČE

»Očka, ti praviš, da sem rojen meseca februarja?«

»Da.«

»Kako to, takrat so štoklje vendar v Afriki?«

DOSTOJNOST

Katehet poučuje otroke, kako grdo je, ker ljudje rabijo za nekatera dejanja tako neprimerne besede in da naj bo izražanje vedno le vljudno in lepo. Ko pride drugo uro v šolo vpraša:

»No, Milan, kaj je tatvina?«

Milan pa, ki si je besede prejšnje ure vtisnil v spomin, odgovori:

»Tatvina je — — je — — je nekoliko predaleč segajoče delovanje...«

Izpod Karavank

NAPREDOVANJE

*Kjer Budan dolga leta
je sam gospodoval
in mu Mešiček zvesto
je bil ob strani stal,
tam zdajci je Mešiček
povsem zakraljeval.*

V RADOVLJICI

so se zbrale deputacije stenic, ščurkov, bolh in drugega hišnega mrčesa iz vsega radovljiškega okraja, da bi se zahvalile za visoko ceno, ki jo je dosegel mrčes v teh časih, ko marsikod niti človeško življenje ni vredno piškavega oreha. Na njihovo žalost jih pa nihče ni sprejel in so gorenjskemu človeštvu navkljub sklenile še večjo ploditev.

PRAVIJO,

da bo doktor Štempihar izdal brošuro »Z glavo skozi zid«. Najzanimivejše bo poglavje »Usoda mojih njih predlogov«;

da bodo na sejmu na Savi — praznik sv. Petra in Pavla — na prodaj biciklji, pripravnih za vožnjo po levi strani in za večmesečna potovanja. Vencelj z Javornika je imel namreč tak bicikelj, zaslužil je z njim v eni minuti 50 dinarjev, pa jih nazadnje ni plačal, ampak je raje popihal na biciklju po svetu. Seveda s priporočilom prijateljev, ki so se stalno zanimali za njegove vožnje po domači občini in so mu tudi nasvetovali, naj se zaradi vožnje po levi strani česte še drugod zaleti v nekaj konfinov;

da bo Nace Kralj nakupil popra za svojo trgovino, ne bo se mu pa nikjer posrečilo dobiti boljšega jesiha kakor ga prodajajo v konkurenčni trgovini pod klancem.

ZA VELIKODUŠNO PODPORO, ki jo je bil deležen krojač Francelj na svojem študijskem potovanju, bo menda svojim dobrotnikom odslej naprej zastoj krpal hlače pod sledečim geslom:

Naj bo Peter ali Albin,
Milan, Francelj ali Tine,
vsem sem iz srca hvaležen,
lepe bom imel spomine.

JESENIŠKI POŠTARJI

so sklenili organizirati motorizirane oklopne oddelke, zaradi hitrejšega poslovanja in zato, da bodo yarni pred — svojimi ženami...

OTROŠKA

»Mamica, ali pride naša Marija tudi v špirit?«

»Zakaj pa tako neumno vprašaš?«

»Naš tata ji vedno pravi, da je lep keberček.«

Tako bi bilo želeti: Vsi pod streho hiše ene, strele se ne boj nobene!

Dvoje pisem . . .

Milostljiva:

...., dne, 20.VI. 1940.

Draga prijateljica!

Ne morem Ti popisati kako sem srečna in zadovoljna, da sem izbrala letos prav to letovišče za počitnice in oddih. Vse je prekrasno! Čudovita in romantična okolica, ki Te kliče in vabi v svojo sredo. Vsak dan gremo na sprehod po prelepi poti, ki se vije sredi grmovja in skalovja preko bistrih potočkov do velikega jezera.

Stanujemo v novem hotelu. Komfort, odlična postrežba, dnevno koncert, ples in solidna družba. Res prekrasno! Tudi moj mali Ivanček se je razigral. Tukaj je tudi nekaj drugih otrok in se vsi igrajo, da jih je vesleje opazovati.

Z eno besedo: Raj! Tukaj bi hotela ostati večno...!

Pozdrave!

Tvoja Mery X.

Vzgojiteljica:

...., dne 20. VI. 1940.

Draga prijateljica!

Ne morem Ti popisati kako sem nesrečna in jezna, da sem sprejela to službo in odšla v to gnezdo, ki mu (ne vem zakaj) pravijo — letovišče!!

Okolica je zanemarjena in enolična. Vsak dan gremo na sprehod k bližnjemu ribniku, ki pa je čisto navadna mlaka.

Stanujemo v hotelu, ki ima za seboj že lep rodovnik lastnikov. Sedaj pravijo, da je nov, ker ima novega lastnika, novo ime in je sveže pobeljen. Kakšna je postrežba si lahko predstavljaš, ker me je hotelski poslovodja že dvakrat na skrivaj vpra-

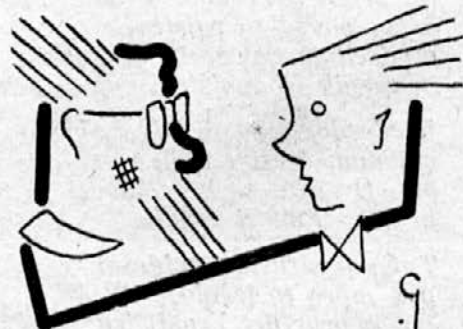
šal koliko časa ostanemo tukaj in kakšno je finančno stanje naše »milostljive«. Med tednom je gostom na razpolago radio, ob sobotah in nedeljah pa igra majhen dijaški orkester iz sosednjega mesta. Ob takih prilikah se tudi pleše. Seveda pleše samo »milostljiva«, jaz pa tolažim in mirim Ivančka, ki kriči in noče zaspiti. Družba je neznosna. Sicer pa se je »milostljiva« skoraj z vsemi že skregala. In to radi Ivančka, ki je popolnoma zdivjal. Pred par dnevi je sunil v ribnik malo hčerko nekega letoviščarja. S težavo sem jo rešila iz blata. Včeraj je telebnil po stopnicah in do nezavesti prestrašil staro letoviščarko, ki je počivala na verandi. Danes pa se je zaletel v natakarja, ki je nosil kosilo. Juha je v loku brizgnila na toaleto žene znanega veletrgovca, omaka pa je končala na preprogi.

Z eno besedo: Pekel! Komaj čakam, da se vrnem domov...

Pozdrave!

Tvoja Marija Y.

NI MISLIL TAKO

Doktor: »Torej, dragi mož, predvsem ne bomo pili nikakega alkohola več...«

Pacijent: »Kar se Vas tiče, gospod doktor, kakor pač hoteče, jaz se mu pa ne bom odrekel!«

List iz dijaškega dnevnika

(Vojna z gospodinjjo.)

Sobota, 4. sušec: Kazimir, spoznavalec.

Spoznavam, da kazi mir v hiši in kviri prijateljsko razpoloženje gospodinjino do mene dejstvo, da sem zabil matematično šolsko. Na vsej stvari še ne bi bilo nič hudega, ali stara mi je slučajno izvohala zvezek in ugotovila, da sem svojeručno falzificiral njen podpis. Kršil sem njene svete pravice in sladke dolžnosti. Brez dvoma me čakajo sankcije.

Nedelja, 5. sušec: 2. postna, Janez Jožef od križa.

Stanje se je poslabšalo. Gospodinja se je s sosedo preljubezljivo skregala; žrtve gospodinjine ljubezni pa je končno po že ukorenjenem zakonu postala moja persona. Po maši sem moral na ukaz takoj nad sinuse in kozinuse, tangente in parabole etc.! Pa celo v nedeljo! O Janez in Jožef od križa! Kakšni križi so se mi nabrali na križ, ki me še itak boli od četrtkove tekme, ko smo nabili gimnazijo. Popoldne imam karcer. Družbo mi delajo logaritmi in gospodinja, ki kot stražar-cerber krpa na drugi strani mize nogavice. Kruto tiranstvo!

Ponedeljek, 6. sušec: Evzebij, Friderik.

Po enonedeljnem prisilnem bivanju pod ostro gospodinjino kontrolo, ko me vse rotenje, prošnje in pritožbe niso mogle izmazati, sem spremenil metodo in taktiko. Na tihem sem tiranu napovedal vojno in sklenil, da v hiši ne bom več spregovoril. Nasršil sem obrvi in lopnil z vrati, da sem gospodinjiniemu psu priškrnil rep. Zadel sem jo v živo, kot da bi bila ona sama med vrati. Za večerjo sem se moral postiti, zraven pa si nakopal novega sovražnika, gospodinjinega moža, ki je bil nevtralen vse do mojega spopada s pasjo mrcino, nato pa preko stanja nevojskovanja prešel odločno na stran mojih sovražnikov kot gospodinjini zaveznik.

Sveti Evzebij, ki imaš v Vodnikovi priliki palmovo vejico in bridek meč za znamenje, napolni mi s pogumom srce, plašno pred premočjo, da me sovražna sila ne bo strla.

Torek, 7. sušec: Tomaž Akvinski c. uč.

Vojna, sicer nekrvava, toda več kot živčna, divja naprej. Vse razpoložljive edince zvičaj, ki niso vezane na šolski fronti, s pridom in uspešno uporabljam. Karcer se gospodinjini ne obnese, ker je okno prenizko, blokada pa ji zopet ne uspe, ker bi začel z generalnim štrajkom, kar se tiče potovanja v šolo. Upravičeno se bojim za gospodinjini žolč.

Sreda, 8. sušec: Janez od Boga; Bodin.

Bitka se bliža k odločitvi. Gospodinja mora črpati že zadnje rezerve, ker je starokopitna in ne pozna moderne strategije. Pisal sem latinsko šolsko. Od tega reda

je odvisna vsa nadaljna borba, v katero zaupam, ker se moja morala z dnevi večja. Čeprav mi primanjkuje nekatere vrste municije, se držim hrabro, ker čutim v sebi poklic za kaplarja.

Četrtek, 9. sušec: Frančišek, Danimir.

Zjutraj stanje na vseh odsekih nespremenjeno. Gospodinja javlja možu o energičnih ukrepih in uspehih, kar pa vsi nevtralni poročevalci zanikajo. Priznati moram resnici na ljubo, da je sovražnik res za trenutek z metlo prodrl v mojo sobo, a sem položaj z nekaj potezami »vunbaci-teljev« krepko očistil in se strategično zavaroval s tem, da sem ključ v vratih obrnil. Opoldne beležim zmago, ki je nasprotnika precej demoralizirala in bo občutno vplivala na nadaljni potek operacij. Latinsko sem namreč pisal prav dobro. Srditost bitke je ponehala in prešel sem iz molčečega bojevanja na jedrnata in kratkobesedna pogajanja z gospodinjini zaveznikom. Pravi mi, da se tudi stara pod težo uspehov moje vojne sile mehča, le podpis da jo še razburja. Videti je, da je pripravljena skleniti premirje...

Petek, 10. sušec: 40 mučencev, Viktor.

Ponehavanje sovražnosti. Priprave za premirje. Pogoji: status quo. Moj štab je mnenja, do bo s pomočjo 40 mučencev vse šlo po načrtih. Pri kosilu nas je obiskala gospodinjina znanka, proti kateri me je gospodinja po navadi obirala. Končno ji je dala še zvezek, rekoč, naj pogleda kakšen špicl da sem. Gostinja nekaj časa lista, na koncu se ozre na naslovno stran in pravi: »Kako pa to? To imate ja lanski zvezek!« Hitro sem skočil k njej in se prepričal o resničnosti njenih besed.

Takrat pa sem se tudi spomnil, da sem dal pravi zvezek sošolcu, naj mi ga spravi do prihodnje ure.

Sovražnosti so se na gospodinjino željo končale. Rada bi le dobila pojasnilo, zakaj ji nisem že takrat razložil... Predragi mi sveti Viktor, ki imaš danes god, viktoria je na najini strani. Samo na pravi zvezek bova morala paziti!

Po podpisu mirovne pogodbe sta bila večer na žgancih dva ocvirka več kot navadno.

Tangens,

Zemljica obleko novo
zdaj na pomlad je doblja;
dama, glejte, da tudi Vi boste
kakor zemljica storila!

Se priporoča damski krojač

IGNACIJ TOPLAK

MARIBOR, OROŽNOVA ULICA 10

NUJNA POTREBA

Romanu so prigovarjali: »Ne pijte toliko, Roman. Saj to ni lepo.«

»Moram,« se je izgovarjal Roman. »Na eno oko ne vidim, pa pijem, da bi na drugo dvojno videl.«

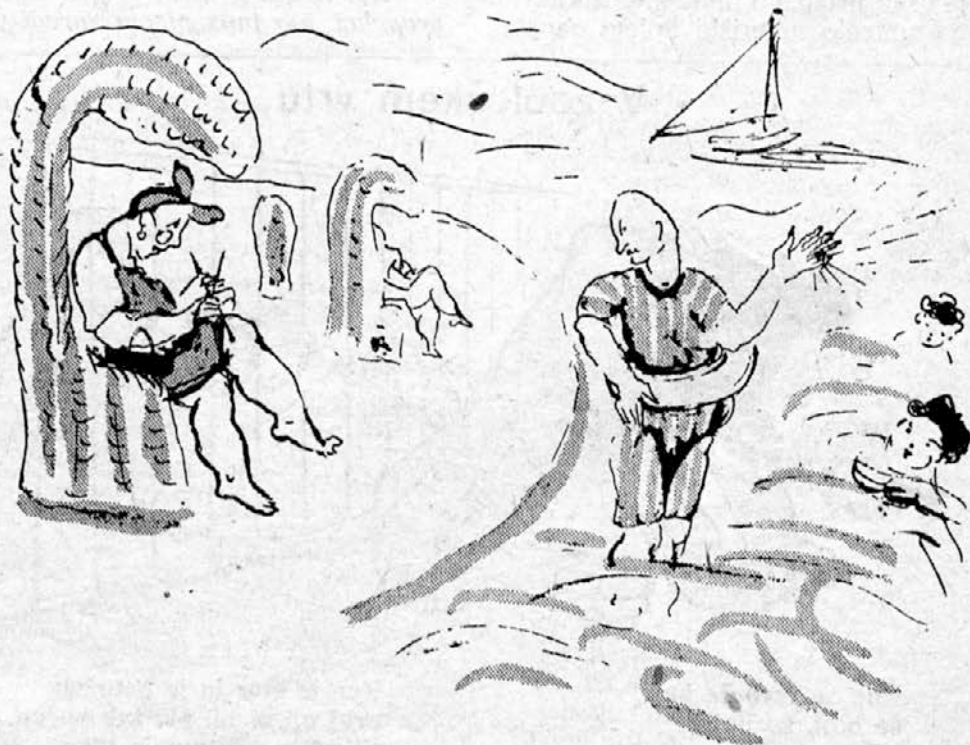
ZASEBNI DETEKTIV

»Po Vaši želji sem zasledoval vsak korak Vašega gospoda soproga. Obiskal je osem modnih trgovin, sedem modistinj in štiri salone za lepoticenje...«

Dama: »Ha! Nevernik... In kaj je tam delal?«

Detektiv: »Vsepovsod je povpraševal po Vas!«

N a r i v i j e r i 1940

— Dragi možek, snemi prstan, da te kaka mina ne potegne k sebi!

TRGOVSKI ODSVETI

Vprašanje: Po Vašem nasvetu v zadnji številki sem sklenil osnovati s svojim kapitalom EVROPSKO PREKUPČEVALNICO s kostmi in starim železom. Želim pa zvedeti, kako naj to robo spravim v promet.

Odgovor: Ker ste upoštevali naš prvi nasvet, vzemite na znanje še drugega. Vse kaže, da bo po sedanjih vojni starega železa več ko preveč in z njim ne bo profita. Druga je pa s kostmi. Teh bo tudi več ko preveč, vendar Vam priporočamo, da jih čim več nakupite. Takoj pa tudi najemite nekaj strokovnjakov za sestavljanje človeških ogrodi. Po vojni bo znanost tako napredovala, namreč zdravniška, da bodo delali proteze za invalide iz prave snovi. Dalje bo vsako mesto, vsaka občina, vsaka fara in celo vsaka vas hotela imeti zaradi tujskega prometa neznanega junaka. Čim več kompletnih človeških ogrodi boste imeli sestavljenih, tem bolj bo cvetela Vaša trgovina! Tisto z železom Vam pa odsvetujemo.

ČESTITKE

Podpisana tiskovna agencija je naprošena, da vsem evropskim časnikarjem in tujim novinarjem, ki poročajo iz Evrope o evropskih dogodkih, sporoči prisrčne pozdrave njihovih japonskih kolegov. Vsi japonski časnikarji jim tudi iskreno čestitajo za nad vse zavidljive prilike. Evropskim kolegom ni treba nič več tuhtati senzacij in pri tem potiti krvavi pot. Svojim čitateljem lahko servirajo poročila, ki prekašajo japonsko priznano fantazijo. Spričo tega so celo ameriški kolegi zaostali.

četuji so v serviranju časopisnih rac uživali pionirski sloves. Japonci so primorani še naprej pitati svet z japonskimi racami, Evropa si je pa znala skuhati boljši golaž. Vendar je razen časnikarjev nihče ne zavida.

Agencija »Rumena rasa«.

Senzacij čas

Senzacij čas je naš bogat, dogodki naglo se vrste, celo najboljši diplomat največkrat prav zares ne ve, kaj mu bo dal prihodnji dan, bo li še živ ali ubit, spočit ali hudo zaspan, ali bo moral se solit, poromati v široki svet kot je Habsburški Oton šel na Špansko mile pesmi pet. S seboj je mamo Cito vzel in par popopranih klobas, seve, denarja nekaj vmes, in za veselje, kratek čas, pa še katero od — metres.

RUMENI BABILON

Japonci se z vsemi velesilami (ker so tudi sami v vele-sili) sporazumevajo in urejajo stvari, ki se zlepa ne bodo dale lepo urediti. Japonci so rumenokožci in se lepo sporazumevajo z belokožci, le z brati Kitajci ne pridejo do sporazuma.

Iz Ribnice javljajo

Podjetje »ZOBOTREBEC d. d.« iz Ribnice javlja, da ima na zalogi več vagonov zobotrebcev iz prvovrstnega lesa, ki jih proda po znižani ceni. Izvoz je namreč popolnoma prenehal, ker inozemcem zaradi voj-

ne le malokaj ostane za zobmi ter tako seveda zobotrebcev ne potrebujejo. Podjetje je tik pred polomom. Rešitev bi bila le v hitri trgovinski pogodbi z Ameriko.

Mislimo, da se bo to dalo doseči: v Ameriki je žetev evropskih zlatih rezerv izredno uspela. Za uspehi pa pride uživanje in po uživanju so v smislu higienskih predpisov potrebni zobotrebci.

D. Goflja:

Poročilo

Je takšen pač poslednji čas, da vsem tišči možgane, da krade še poslednji mir in živce razrahljane.

In če po cesti se ozreš, tlak čutiš ta in mōro, ki povzročuje, da je vse človeštvo danes noro.

Tu je matrona, ki ji oko z nebesa se ne gane, ki v vseh golobih vsepovsod že vidi aeroplane.

Gospod ta: v pločevinasto če streho mu dežuje, dobi pri srcu kurjo polt, ker strojnice že čuje.

Če tretji od tam, kjer je Št. Ilj, skoz dež zazna bobnenje, zanj to ni grom, sovražnih to kanonov je grmenje.

Četrtri, kadar pade kaj pred njega od živalce iz zraka, policiji de, da videl je — padalce...

Če mestni valjar ropota, se črno približuje, že peti moli očenaš, ker — tank ga pokončuje.

Če šesti vidi, da kje kak letak zrak v burji reže, brž po mrelo steče, ker že videl je — Angleže.

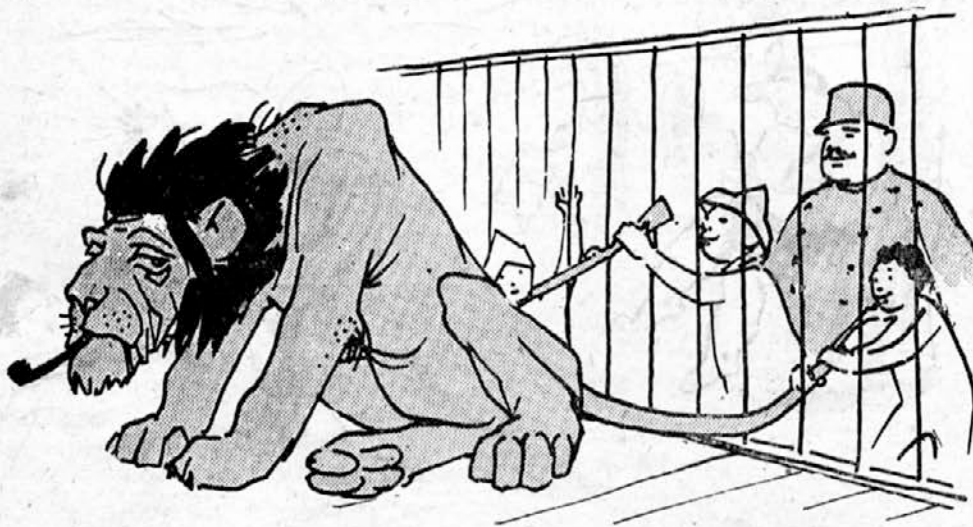
Ker vsi so taki pač ljudje, vsi bližnji in vsi daljni, si mislijo o sebi vsi, da v glavi so normalni.

In če med norce pa tedaj kak pametnjak utira si treznosti pot, svet ga koj za norca proklamira:

»Ta se ne trese, ne kriči! Normalna to navada kar ni, zato ni zdrav mu um, v norišnico on spada!«

In prava sreča, če se mu bo norcev dom otvoril, ker tam edino bo lahko s kom — pametno govoril.

V zoološkem vrtu

Kdo se leva še boji,
še boji, še boji?
Nihče se ga ne boji,
lev nič več nevaren ni.

Ker je star in je betežen,
prej pa ni bil nič tak nežen.
Slišal se njegov je glas
čez morjè v deveto vas.

Ježek: **Pesmi naših dni****Šolarska**

Prav vesel iz šole grem,
dosti lepega že vem:
Tank ne vozi brez bencina.
Ujetniki mrjó od glada.
Od Londona do Berlina
dež železni pada, pada.

Prav vesel iz šole grem,
dosti lepega že vem:
Ena zvezda — kaplar to je.
Kanada reši soldate.
Ladje družijo v konvoje.
Pali, družite! Pucaj, brate!

Prav vesel iz šole grem,
abecede še ne vem...

Mati uči sinka moliti

Sit si, sinko, spet si se najedel
In zato (Bog naš je gospodar, to
vedi) moli, da bo šlo vse v redu:
Daj nam danes še jedilno karto!

Moja ljubica ima premajhen obrazek

Ljubica moja,
šobica tvoja
je majhna tako.
Kam le boš, draga, z njo?

Kam jo boš skrila,
ljubica mila,
napad če prišel
sred bo teh vojnih ur.

Zanjo bo treba,
če bo potreba,
poseben model:
Nebojša-miniatur.

Uspavanka

Aja tuta, aja, aja!
Spanje, sinko, božji dar je.
V sanjah angel te obiše
in vso noč nad tabo varje.
V kleti pa je zaklonišče.
Aja tuta, aja, aja!

PRSTI

Palec pravi? »Pijmo!«
Kazalec pravi: »Jejmo!«
Sredinec pravi: »Kje bomo pa
vzeli?«
Prstanec pravi: »V materini skri-
nji.«
Mezinec pravi: »Je že komisija
pobrala.«

DANES NE!

Ne, danes ne! Umakni se mi, ljuba!
Nocoj od mene ne dobiš poljuba.
Ah, včeraj, dá! In jutri spet! In sto-
krat še,
dokler ljubezni iskra v srcu mi ne
umre,
zagrizel se bom v tvoja usta in pijan
iz njih bom srkal sok ljubezni sladko
slan.
A danes ne! Ker danes je brezmesni
dan.

ŠE ENA

»Oh danes
bi te kar pojedla, striček.«
»Saj danes
je brezmesni dan.«
»Ah, nič zato!
saj si — kozliček.«

Ljubljanski Hamlet

Neka (menda starejša dama):

»Le na visoke vrhove lete strele...«

Rogoz: »Na Gradu bo menda do-
volj visoko. Tu gori me morda res
še kaka strela oplazi!«

RAZUMEN KONJ

»Konj, ki ste mi ga prodali prete-
kli mesec, je krasna žival, samo ni-
koli ne dvigne glave.«
»Seveda, konj je namreč strahovi-
to ponosen. Ko mi boste plačali zad-
nji obrok, bo pa spet glavo dvignil.«

DOBER NOS IMA

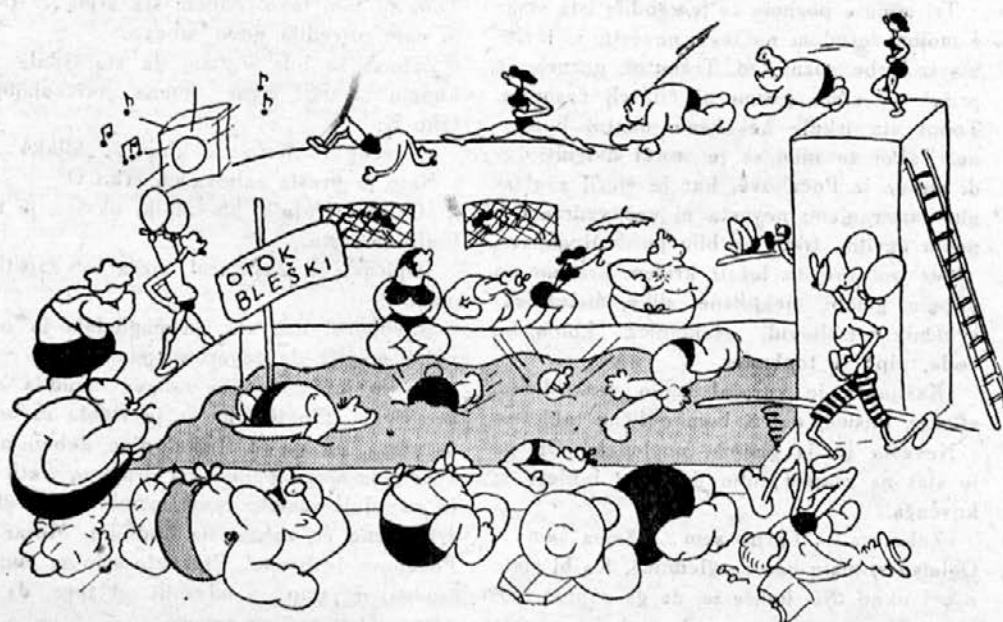
V Dramljah je bilo vsako noč kaj
ukradeno. Končno so se vsi vaščani
sporazumeli in zapovrstjo vsak po
eno noč stražili. Neke sobote je bil
na vrsti Kuštrin, vaški prevejanec.
Pozno zvečer je prišel lepo v krč-
mo, sedel za mizo in naročil pijače.
Kmetje so ga seveda začeli naga-
njati, naj gre ven, češ, da prav ta
čas rad kdo kaj ukrade.

»Bežite, bežite, kdo bo neki kra-
del, ko ste pa vsi tukaj!« se jim je
odrezal Kuštrin in mirno naročil še
eno merico.

POSAVSKA TOLAŽBA

Mlekarica Tončka s Posavja vozi
vsak dan mleko v Ljubljano. Da pa
ima vsaj malo dobička, vneta doliva
mleku vodo. Končno za dobiček ku-
pi lep klobuček, kakršnega si je že
dolgo želela. Ko pa se vrača iz Ljub-
ljane čez šentjakovski most, sname
poletni veter nerodno posajeni klo-
buček z glave in ga vrže v reko. —
Razburjeno in žalostno gleda Tonč-
ka za njim, ko veselo plava na vrhu
valov. Končno se utolaži in vzdihne:

»Voda ga je dala, naj ga še voda
vzame!«

Ilirija — oživljena

Iz Kranja Z DUHOM ČASA

Ker so ponekod časi hudo gorjupi (grenki), smo imeli v Kranju slikarsko razstavo Tineta Gorjupa.

POZOR, TALE PA NI IZ KRANJA!

»Ošišani jež« z dne 15. junija je prinesel notico »Postupak za osudu« in jo prinašamo v prostem prevodu:

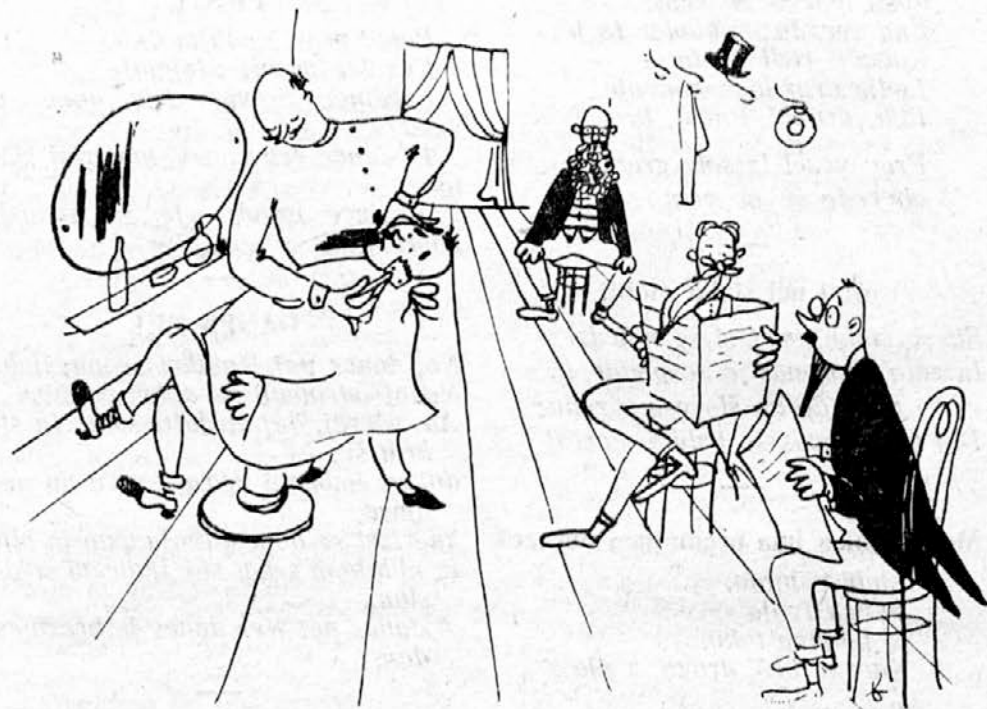
»Za mestece, ki nima niti dvomilijonski preračun, je bila to vendar dostojna plača: trije tisočaki na mesec. Toda gospod, ki je prejemal to plačo, ni bil z njo zadovoljen. Goto-vo ste prepričani, da je zahteval povišanje plače. Pa ste se urezali! Nasprotno, zahteval je, da mu znižajo plačo na tisoč dinarjev. Ta gospod je župan v Hercegovnem. Njegovo postopanje moramo strogo obsoditi, ker niti malo ni vzel v obzir svojih kolegov — onih županov, ki so se na vse kriplje trudili, da bi dosegli čim večje dohodke, ker vedo, da nič na zemeljski obli ni večno (niti ne župansko mesto), in morajo zato čim bolj spraviti v denar svojo občinsko genijalnost. Župan v Hercegovnem je s svojim postopanjem strahotno izpodkopal to človekoljubno akcijo. Odbil ji je tako rekoč krila. To je zares nezaslišano in mora razburjena javnost pregovoriti omenjenega gospoda, da bo v bodoče kolegijalnejši in bolj uvideven.«

Pridružujemo se temu nasvetu in priporočamo gospodu, naj ostane pri treh tisočakih, pa še drugače naj si dobi kako mesto za pet jurjev, sobe naj oddaja, sprejema ljudi na hrano in naj gleda, da pride do hiš, če jih še nima! Če jih pa ima, naj z njimi zaslužiti zna!

KRANJSKA RADOVEDNOST

Vse po mestu se vprašuje, kakšno bo dobil nagrado, ker je radio navijal, spuščal tujo limonado sredi lepega večera, med gimnastično parado.

Dandanes v brivnici

Brado dandanes obriti vsak mora, da bo za maskico dosti prostora!

Na poročnem potovanju

Vstopila sta v vagon na neki majhni postaji blizu Maribora. Mi štirje potniki, ki smo sedeli v kupeju, smo se spogledali, kajti po njenem obnašanju ni bilo dvoma, da je to mlad zakonski par, ki se je najbrž pred nekaj urami poročil in gre na poročno potovanje. Tri dejstva so nam to potrdila. Prvo: nosila sta s seboj šest kovčegov, tri torbe, štiri pakete in pet škatel za klobuke. Drugo: oba sta nosila nove čevlje, ki so ju tiščali. Tretje: njuna obraza sta imela izraz neskončnega idiotizma. Ljubezen, čeprav nekoliko pozna, je oba zaslužila. On je imel kakih petdeset let, ona pa okoli štirideset.

Potem, ko sta nam že pri vstopu v kupe pošteno hodila po čevljih, metala škatle in celo kovčege na naše glave, suvala s kormolci v naše nosove in končno razbila šipo na oknu, se jima je posrečilo, da sta razmestila svojo prtljago nad našimi glavami.

Moj sosed na desno — neki mesar iz Počehove — je zamrmral nekaj v svojo brado, kar je bilo brez dvoma podobno psovski. Drugi, na moji levi strani, je divje zakolobaril z očmi in dvignil svoj časopis, da mu ni bilo treba gledati srečnega para. Tretji ju je začudeno pogledal čez očala in dalje

nekaj beležil v svojem notesu. Jaz sem nadaljeval s čitanjem knjige, čeprav nisem mnogo razumel, kar sem čital, kajti bal sem se za nadaljno usodo našega potovanja. In res: ni minilo pet minut, ko se je pričelo:

»Oprostite, prosim!«

Moral sem vstati, da je lahko izvlekel ženin daljnogled iz kovčega.

Tri minute pozneje se je zgodila ista stvar z mojim sosedom na levi; nevesta je izvlekla iz torbe vozni fed. Trenutek pozneje je prišel na vrsto neumorni čitatelj časopisa. Topot sta iskala nekakšne mentol bonbone. Takoj za njim se je moral dvigniti tudi mesar iz Počehove, kar je storil z glasnim mrmranjem; nevesta ni več vzdržala v novih čevljih, treba je bilo poiskati copate.

Čez pol ure so ležali križem kražem po kupeju gumbi, nekakšne slike, beležnica, svinčnik, zemljevid, steklenica kolonjske vode, pipa in toplomer.

»Kašljaš?« je vprašal ženin zaskrbljeno. »Čakaj, dušica, dal ti bom odlične tablete.«

Nevesta ga je ginjeno pogledala. On pa je stal na mojem žulju in jemal tablete iz kovčega.

»Zebe me... Lačna sem... Žejna sem... Oglejva si malo one razglednice. Ko bi malo odprl okno. Ne, boljše je, da ga zapreš. Zdi se mi, da imam vročino«, je čivkala nevesta

in se trudila, da predstavlja s svojimi osemdesetimi kilogrami nežno in kapricijozno deklico.

Tudi nam štirim sopotnikom se je zdelo, da dobivamo vročino. Vsak trenutek smo pričakovali živčni napad.

Zdelo se je, da bosta novoporočenca sedaj mirovala. Ogledovala sta nekak album. Toda ni bilo tako. Album sta vrgla v stran in nam priredila novo zabavo.

Zabava je bila v tem, da sta iskala po kupeju stvari, čigar imena pričenjajo s črko K:

»Kovčeg... kapa... klop... kljuka...«

Nato je prešla zabava na črko O.

»Okno, ovratnik, obešalnik, okvir«, je brbrala nevesta.

»Opica«, je zamrmral mesar z zaprtimi očmi.

Novoporočenca sta ga pogledala in očitno mislila, da govori v spanju.

Ko ju je najnovejša zabava utrudila, sta se pričela ščipati. Ona ga je vlekla za brke in ušesa, on pa je stiskal njen debeli nos. Potem je sledil poljub, pa drugi in tretji... in nazadnje: cmok, cmok, cmok... Me štiri žrtve smo se znašle na hodniku. Mesar iz Počehove je besnel. Presneto smo se morali truditi, da smo ga odvrnili od tega, da ni potegnjal za zasilno zavoro.

Hamletovo slovo

»Se-li ta dečko ne zaveda svojega posla? Grob koplje in poje!«

IZGOVOR

Nek tat je stal pred sodiščem radi tatvine avtomobila. »Kako ste prišel na to misel, da ste ukradli avto?«, ga je vprašal sodnik.

Tat se je izgovarjal: »Potreboval sem malo bencina za svoj vžigalnik.«

»Ubil bom oba!« je grmel in škripal z zobmi: »Ubil bom oba!«

Tedaj se je vlak ustavil na celjski postaji. Mesar iz Počehove je planil iz vagona in zdriral proti restavraciji. Čez četrte ure se je vrnil vidno pomirjen in s triumfalnim nasmehom na ustnicah. Odprl je termos steklenico in ponudil zakonskemu paru toplo kavo. ostali trije smo ga začudeno pogledali.

»Vzemite, prosim, izvolite! Nikar ne odbijajte. Zelo ste mi simpatični, zares... Ko bi imel več, bi ponudil tudi drugim... Toda novo poročenci imajo prednost... Izvolitel! Kava je sijajna!«

Medtem ko sta zakonca pila, nam je mesar namignil z očesom in spačil svoj obraz. Ko sta popila, sta se vidno ginjena zahvalila, nato pa kmalu zaspala.

Mesar ju je opazoval s polzaprtimi očmi. Ko sta končno zaspala, si je obrisal pot s čela, se dvignil s sedeža in vzkliknil:

»Končno! Zdaj nas bosta gotovo pustila pri miru. Sredstvo je odlično!«

Ko je čez dve uri privozil vlak na ljubljansko postajo, sta novoročenca še vedno spala...

Z razširjenimi krili je čuval Amor njun sen... Dokler niso vstopili čistilci vagonov.

Bibi.

OČITEK

»Tatek, ujel sem se z možnim palcem v mišjo past.«

»Vidiš, to je zato, ker moraš vsepovsod vtikati svoj nos.«

LEPA SLOGA

»Moja žena dela, kar sama hoče.«

»In Vi?«

»Jaz tudi.«

»Kako tudi?«

»Tako, kakor ona hoče.«

NA OVINKU.

Po hribovitem kraju je dirjal avtomobil. Ko je pridrvel okrog velikega ovinka, se je nenadoma znašel pred globokim prepadom.

Šofer je komaj ustavil vozilo — še trenotek, in avtomobil bi zdrčal v globino.

Lasnik avtomobila, vsled prestane smrtnega strahu še ves blede, je ogorčeno vprašal nekega mimoidočega kmeta:

»Slišite, kako pa to, da ni nikjer nobene svarilne tablice?«

»Saj smo imeli tablico«, reče kmet, »smo jo imeli, a ker se ni nihče ubil, smo jo proč vzeli.«

DRAG KONJ

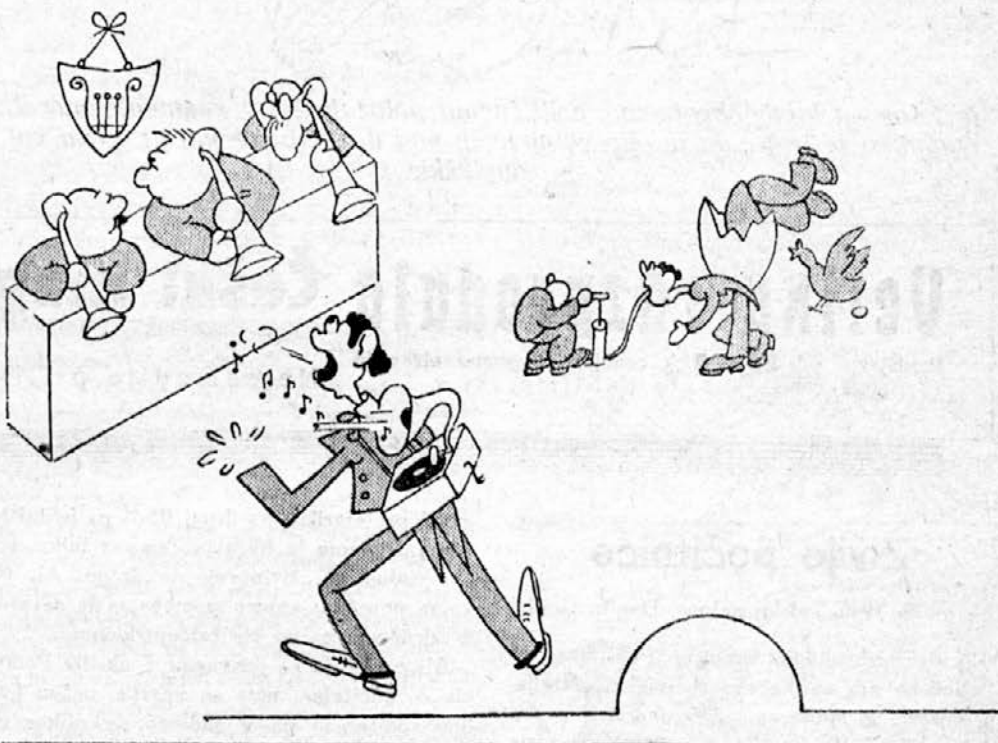
Kmet se je ustavil pred Meštrovičevim konjem v Zagrebu in je kritično ogledoval njegove noge in zobe.

»Ta konj stane gotovo pol milijona,« mu je povedal sin, da bi pokazal očetu, kakšna vrednost je tak kip.

»Pol milijona! Fej! Živega dobim za dva tisoč!« je odvrnil kmet.

S pevske tekme v Ljubljani

Nekateri peli so kot nekoč Caruso, drugi zopet spadali so le bolj v — koruzo.

INFORMACIJA

Na oglu Gosposke ulice je ustavil tujec nekega gospoda. Vprašal ga je: »Ali Veste, kje je trgovina Macun?«

»TTTTToo ppaavavam lalahhko popovvem. Čečečetrtra hhišša nnaa dedessi ststrannii. Če bbi pppa kokogga drruggega vvprraššalli, bbi pppa bilili zže ttam.«

NEDELJSKI POPOLDAN

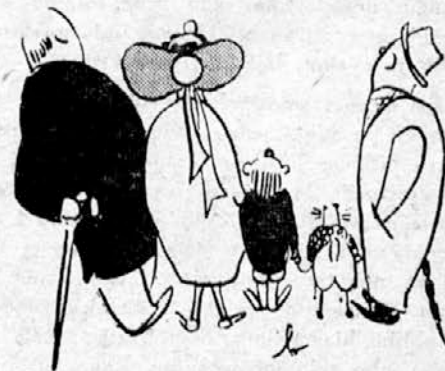
Gospod Kozamurnik kima v naslonjaču, a gospa Kozamurnikova čita časopise.

»Tukaj čitam, da je na Pohorju zločinec, ki davi ženske —«

Kozamurnik je oživel in odgovoril:

»Julija, hitro pošljem inserat v 'Večernik', če imajo tam še kakšno stanovanje za naju!«

POGOVOR POD VRVJO

— Meni se zdi ta umetnik na vrvi kot vlada: Na vse strani lovi ravnotežje, pade pa ne tako hitro.

Sezona na Mariborskem otoku

je letos — kljub obratnemu političnemu položaju — v znamenju marel. Zanimivo je le to, da je občevalni jezik pod dežniki vse kaj drugega kot — angleški.

DRUGI SO LENI

Nadzornik: »Kaj pa to pomeni!? Drugi nosijo po dvajset opek naenkrat, Vi pa samo deset?«

Delavec: »Ja, veste gospod! Oni drugi so preleni, da bi dvakrat šli...«

ZAKAJ JE OBUPAL

Stari Kovač je potegnil pred kratkim iz Drave potapljačnega se moškega in mu govoril: »Sakramenski človek, zakaj pa ste to napravili?«

Samorilec si je nabral sape in pričel praviti: »Nedavno sem se oženil z vdovo. Imela je 19 letno hčerko. Moj oče, ki je mnogokrat hodil k nam na obisk, se je zaljubil v hčerko in jo vzel za ženo. Moj oče je postal moj zet in moja nepravna hčerka moja mati. Čez nekaj časa je povila moja žena sina, ki je postal svak mojega očeta in moj stric. In zgodilo se je, da je tudi žena mojega očeta dobila zdravega dečka, ki je bil moj brat in vnuk. Moja žena je bila moja svakinja, kajti žena mojega očeta je bila njena hčerka. Jaz sem postal njen sin in končno sem postal stoj lastni tast — in kaj mi je druga preostalo, kakor iti v vodo?«

Velika razprodaja Češki magazin, Maribor

Prodajamo od 20-30% cenejše od znane nizke in stare cene. — Zato pohitite vsi v

Ne zamudite prilike, dokler zaloga še traja!

Živijo počitnice

27. junija 1940. Šolska naloga. Danilo Goflja.

Kadar izbruhnejo splošne Počitnice, je Policijska ura za Vučence, divjake, učitelje, profesorje in sploh za celokupno Bedagoško delovanje. Tedaj sprejememo učenci Premirje z svojimi vzgojitelji, položimo svoje orožje f obliki šolskih Knjig, zvezkov, risank in drugih nezadostnih redof, ter totalno kapituliramo, da se oddahnemo od prestanih muk in cvkof, fajf in drugih krivic.

Fsi učenci smo že celo šolsko leto koperneli po današnjem dnevu, ko se bije Kervava Bitka z Turki na Kosovem Polju, ki so jo uprizorili na Državni praznik, 28. junija, to je na vidof dan. Kako je to čudno f žiljenju: vidof Dan je pomenil za Srbe in tudi za nekatere Slovence. Konec Svobode, nam učencem pa prinaša začetek Svobode f obliki blagodejnih Počitniških časof! In je to jako zelo interezantno, Kako ima ena in ista reč dve tako jako zelo različne plati. Sicer pa imamo f zgodovini narodof več takih Primerof: vojna je egzempli Kauza smrt in siromaštvo za delafce, uradnike in

drugi proletarijat, na drugi Plati pa je taista vojna življenje in bogastvo za verižnike, t-zko industrijo, živinorejo in drugo. Ali pa vojna poročila: enemu pomagajo, da se zredi, drugemu pa so vir žolčnih kamnof. . .

Ali pa — da se povrnemo f okrilje Počitnic — počitnice: nam so veselje, našim ljubim roditeljem pa v nadlego, f kolikor uživamo počitnice le mi sami. To je popolnoma razumljivo zavoljo tega Defakta vun, Ker imajo naši ljubi Roditelji počitnice, kadar smo mi f šoli, tačas lahko uživajo mir in svobodo; Kadar pa smo mi doma in smo lastniki počitnic, jih pa baš zavoljo tega dejstva vun naši Roditelji izgubijo. Tako so pri naši hiši vedno počitnice, enkrat za nas, enkrat za Roditilje.

Moj ljubi Roditelj, rešpektivno, moj oče je uradnik in zato špliva nanj beseda »Počitnice« kakor rudeča ruta na bika. Z tem seveda ni rečeno, da so fsake Počitnice rudeča ruta in fsak uradnik bik. Nego sem hotel z tem egzemplnom samo na svitlo dati, da moj ljubljeni Roditelj zmeraj pobesni, kadar izbruhnejo njegove počitnice. On pravi takole: Na Bled, Bohinj ali v Rogaško Slatino se še v sanjah ne upa, ker cela njegova plača bi zadostovala ravno za dva dni

letovanja, oziroma hohštaplarije, in morebiti še za takse. Toda ampak je to nekoliko premalo, ker bi ljubljenumu roditelju dva dneva letovanja nič ne koristilo, zlasti tudi, ker takse niso gobe, da bi bile užitne pa ne bi imel nič od njih. Poleg tega bi njegova družina bila le celi mesec brez finančnega Proračuna, oziroma brez hrane, ker streho hvalabogu še imamo nad Sabo. (To je tudi edino, kar še imamo). Tega pa mi ne bi mogli vun izdržati. Po 14 dni se že vadamo zavoljo draginje vun supirati samo cikorjo z vodo in z kruhom. Več ko 14 dni pa ne bi vun izdržali, ker nam fseeno manjka treninga. Lahko bi kdo od nas tudi preminul in bi potem naš oče moral plačevati še tri leta pogrebne stroške, kar bi potem lahko še njega položilo v prerano domačo grudo.

Iz gornjih razlogof mora moj ljubljeni Roditelj čuvati domače ognjišče. Tako je fsaj celi družini zajamčena mogočnost, da bomo za očetovo mesečno plačo nabavili 10 kg krompirja, in če bo še kdo kaj zraven posodil, trideset solat, pa bomo spet en mesec jedli. Kaj pa ko bi bili eksvakujirani daleč v tuji Deželi, brez fickof in dohodkof? Kaj potem, ha? Več, ko 10 kg krompirja fsa-

MAMA ŽE VE!

— Kaj boš hodila h gledališču! Poroči se, kakor se spodobi in vsa dolga leta boš imela vsak dan teater doma!

TEŽKOČA

Nihče ne ve, kakšne težkoče mora pretrpeti debel človek. Gospa Korenova, ki ima strašno široke proporcije, hodi zelo rada v kino. Stoli pa so precej ozki in gospa Korenova si pomaga na ta način, da kupi dva listka in gre v kino... Uslužbenec ji je uslužno pokazal mesto in vprašal: »Kdo pa bo sedel na drugem stolu?«

Gospa Korenova mu odgovori: »Jaz bom sedela na obeh!«

Uslužbenec se prikloni: »Prosim! Samo rad bi Vas opozoril, da je drugi sedež na nasprotni strani prehoda!«

PRED SODNIKOM

Sodnik izprašuje vlomilca, ki je vlomil v trafiko: »Kam ste dali ukradene cigarete? Pokadili ste jih, ne?«

»Ne, gospod sodnik. Cigarete so bile samo boljše vrste, pa sem jih prodal, ker si ne morem privoščiti tak luksuz.«

ki mesec in eno solato vsaki dan tudi ne bi dobili tedaj. To se pravi, da bi dobili isto toliko brez fickof, kot zdaj z celo mesečno plačo. Torej smo zdaj še vedno na boljšem, ko isto uživamo brez ekvakuacije in z Rodno streho na glavi. Tako bomo rajši ostali pač doma, in si bomo mislili, da smo na Rivijeri. Zjutraj bomo ležali do čevetih in si bomo izposodili pri sosedih do nadaljnega nekaj cikoriije, vode nam bo dobavljaj naš vodovod ter bo iz te kemične spojne nastala kava. Kruh, sirovo maslo in med si bomo f mislih servirali. Nato bomo šli Jaz, moj brat, Ata in Mama na plažo. Plaža bo naš potok. Tam bomo svoje okončine kemično očistili, nakar jih bomo dali te norujavo pobarvati na pekočem soncu. F soncu se bodo naši obrazi kmalu spotili in bodo mastni, kar bo namesto »Nivea« paste. Ob balinanju s cestnimi kamni, iskanju bolh in drugih prosti zabavi in plesu bo minil dopoldan, nakar bomo krenili f svoj hotel, to se pravi f našo kuhno na supe — krompir z solato, zraven si bomo mislili juho z jetrni-mi cmoki, pišče, Plučno pečenko, Pečeno gos, ruska jajca, torto, pač: a la karte! Popoldne bomo legli k počitku, potem si bomo mislili spet malico, potem bomo krenili

PREVELIKA VNEMA

Na javnem predavanju je predavatelj popisoval tudi razmere v Kanadi in med drugim povedal, da je tam mnogo več moških kakor pa žensk. Saljivo je dostavil: — »Ker so ženitovanjske razmere v Kanadi izredno ugodne, moram cenjenim damam le priporočati, da se izsele tjakaj, če ne morejo dobiti doma zakonskega druga.« Priletna gospodična je z užaljenim obrazom vstala in demonstrativno odšla proti vratom. Nastala je neprijetna tišina. Tedaj je pa predavatelj hudomušno zaklical za odhajajočo damo:

»No, gospodična, tako zelo se pa kanadskim samcem vendar ne mudiš.«

V modernem stanovanju najdeš vse — razen rodbine.

EDINOST

Mati: »Torej, če se ne moreta zediniti, kako bosta torto delila, jo bom nesla nazaj v kuhinjo.«

Peterček: »Mamica, saj sva si edina. Oba želiva večji kos.«

SNUBEC

Rodbinski oče: »Kaj, vi snubite mojo hčerko? Anko snubite? Slišite gospod, ali imate sploh toliko dohodkov, da ste v stanju vzdrževati vso družino?«

Snubec: »Kaj ima vaša gospodična hčerka že družino?«

spet na Plažo, nakar bo sledil spet krompir, oziroma rešpektivno si bomo mislili Dunajske zrezke s solato, Kompotom in torto in črno kavo. Nato se bo morala fsa družina dreti in cviliti, da si bo ata lahko mislil, da poslušja Radio. Ata pa bo zajel z šeflo vode in si bo mislil, da pije pol litra jeruzalemca. Nato bomo legli spat. Za spanje ne bo treba nič zraven misliti.

Tako vidimo, ni treba za počitnice dosti več kakor nekaj krompirja, solate in — fantazije. To pa ni najhujše: najslavnejši Umetniki so živeli izključno od fantazije, pa so fseeno zdržali do smrti, zakaj ne bi zdržali mi, ki imamo fantazijo in povrhu še krompir in še solato!..

To se pravi, da smo bogatejši od umetnikof in če pomislimo, da pravijo umetniki, da so najbogatejši človeki na Svetu, se mi od bogastva dela kar črno pred očmi. Zdaj šele vidim, kakšna zaklada sta krompir in solata!.. živio Počitnice!

Če bi morala biti vsa nepravilna poročila konfiscirana, ne bi prišlo na svetlo niti eno poročilo meteorološkega urada.

JUTRANJE RIBARJENJE

Pasant: »Kaj Vas nič ne nervira na vse zgodaj loviti ribe?«

Ribič: »Nikakor ne! Zjutraj namreč še ni žandarjev na spregled!«

V AMERIKI

V kotičku neke restavracije sedita mlad Amerikan in mlada Amerikan-ka. On ji gladi roke in ji gleda v oči. Kančno ji reče: »Ljubim Vas! Hočete biti moja žena?« — »Da, rada!« — »Halo, natakak, takoj enega župnika!«

PREDAVANJE

Pri vrtnarskem društvu je predavatelj tako-le končal:

»Preden končam svoje predavanje, vam še enkrat toplo položim na srce goveji gnoj, brez katerega ne bi smel biti noben vrtnar.«

OTROŠKA

Janezek: »Moja mama pa zna igrati na harmoniko, tvoja pa ne!«

Tonček: »Moja mama pa lahko vzame vse zobe iz ust, tvoja pa ne!«

UMETNIK IN MODEL

On: »To je portret gospe svetnikove; plačala mi je zanj točno 2000 dinarjev.«

Ona: »A, tako! Kadar se plača ni potrebno, da bi se model slek!«

Iz Prleške republike

Že v tisti numeri Totega lista, ki ste jo dobili okoli fašenka, preštelí pa vena okoli pepelnice, smo si nekaj pogučali od naših jogrof. Od njih bi še van meja dosta našrajati, pa den van vseeno rajši samo malo poveda, saj vsi vidite, ka je zaj ne tota sezona, če glih povsodik okoli poka. Zolci si v miri povekšovljejo svoje familije, jogri pa se pripravljajo za jesen.

Zgodilo se je, ka so van enok jagali po soskih šumoh no travnikih. Tan pa je blüzik šum por hiš, za hišama pa druguč šuma. Čehi so ružili notri po lesi, jogri pa se razpostavili okoli po štontih. Ne so še van dušo razbijali, pa se van skraja šume spod grma nekaj zdigne, bilo je rjovo na na drugen konci glave melo lep rep, zdigne se no leti en čos pa si počepne na hujko.

Pepek, od noših jogrof nartaboljši joger, van je tisto zverino vida no pogrúnta, ka je gvišno fazanica. Ša je on pomalen prta hujki, včista po »jogrofsko«. Hitro je zagleda rjovo fazanico, čeglih je samo malo lukalo proč od veje. Nastava van je puško, prtisna, pošteno je počilo, ka se je soski hertar v čreti prestraša. Prestrošila pa se je tudi fazanica, ki jo je poleg tega nekaj pod rebrami poščigetalo, prekopicnola se je no žlopnola s hujke. Saguren Pepek je korajžno skoča, ka bi jo pobra. Komaj pa je priša kcoj, je preštima, ka ga je potegnola za nos navodna domača kúra...

Navsezodje je nesrečno fazanico-küro Novokov Franča sklača v svoj rukzok. V nedelo je pri cirkvi poveda: »Dozdaj sen misla, ka je fižol najboljši, zaj pa le vidin, ka so fazanice ne dosta slabše...« To je reka no se je ob sladki misli na küro oblezna po mostočih...

Naši faroni so fčasih tudi na špaje čeglih jih neki ne razmijo no zafrkovelejo eden drugega. Kak momo za rihtara (letos celo dva: eden so rihtar, uradno po gospod župan, drugi pa glih tak na občini uradüvlejo pa jim provimo rihtar, da se pač Rihtar pišejo), kakšna bi bila pač občina, če ga ne bi meli, glih tak smo ga meli v tistih dobrih dneh, kda se je to zgodilo, kaj van čen povedati. Pa so bili tudi oča rihtar bol na tisto stran, ka so si včosik radi koga privoščili. Tak so tudi enok enega potegnoli za nos. Tisti pa si je to dobro zapona, pa je rajši bija tiho, da si je misla, ka de še že zütra tudi den.

Tak je priša krez tri dni na občino je prjeja oče župana: »Gospod rihtar! Kaj si prav za prav vi mislite? Kakšen ste mi vi rihtar? Če de šlo to tak napre, bon vas moğa meldati v

mesto. V Thorovi zajzi že dva dni leži mrtvec, pa ga nikan ne dote spraviti...!«

Oča rihtar so se prestrašili, djali cvikare v žep pa se napotili pol viure daleč prta Pekli. Pridejo van oni še včista preplašeni do zajze, gledajo sen pa ta po vodi no iščejo mrliča. Po dužen iskaji pa ga le najdejo pod joišinimi vejami — crkjenega mačo-

Naši dečki so korajžni no sagurni, pa je majo puce rade, še rajši pa oni

puce. Lepo se je smijala eno večer luna, žabe so premilo kvakale, še bol milo pa je Franček Toniki skoz okno šujcla vroče zdihlaje z gorečega srco: »Črna gora, beli kamen, ti boš moja pa je amen...!« V tistem pa je od vogla skoča Matioš, ki mu je bija Franček hoda v koruzo, skoča je no bukna Frančeka z belim kamnom po žareči keblači, ka mu je düša odletela prek črne gore. — Amen pa je rekla sodnija.

DVE IZ ŠOLE.

Bratov sin Jaka hodi v višji gimnazijski razred. Študentje so prebrisani, ker se pač marsikaj naučijo od profesorjev, ki tudi niso kar tako, saj so sami bili nekoč študentje. Menili smo se eno in drugo in tudi Jaka je vedel marsikaj povedati.

Neki gospod profesor je imel zapestno uro. Navsezadnje pa se je oženil in uro je potrebovala doma žena, da je vedela prav kuhati. Tako je profesor moral v šolo brez nje in si jo je pač pri študentih izposojeval za eno uro. V tem razredu mu jo je navadno posojal Jaka.

Profesor je zopet kot po navadi prišel dol po razredu in se ustavil pred Jakovo klopjo, kjer mu je moj nečak že prej pripravil veliko starinsko sredstvo za določanje časa. Ko jo je profesor brez vprašanja vzel in odnesel na kateder, se je Jaka skrivnostno nasmešnil in brnil pod klopjo soseda. Čas teče in teče, profesor nekolikokrat pogleda na kazalec a naprej na veliko sprašuje, misleč, da bo imel še dovolj časa za razlago.

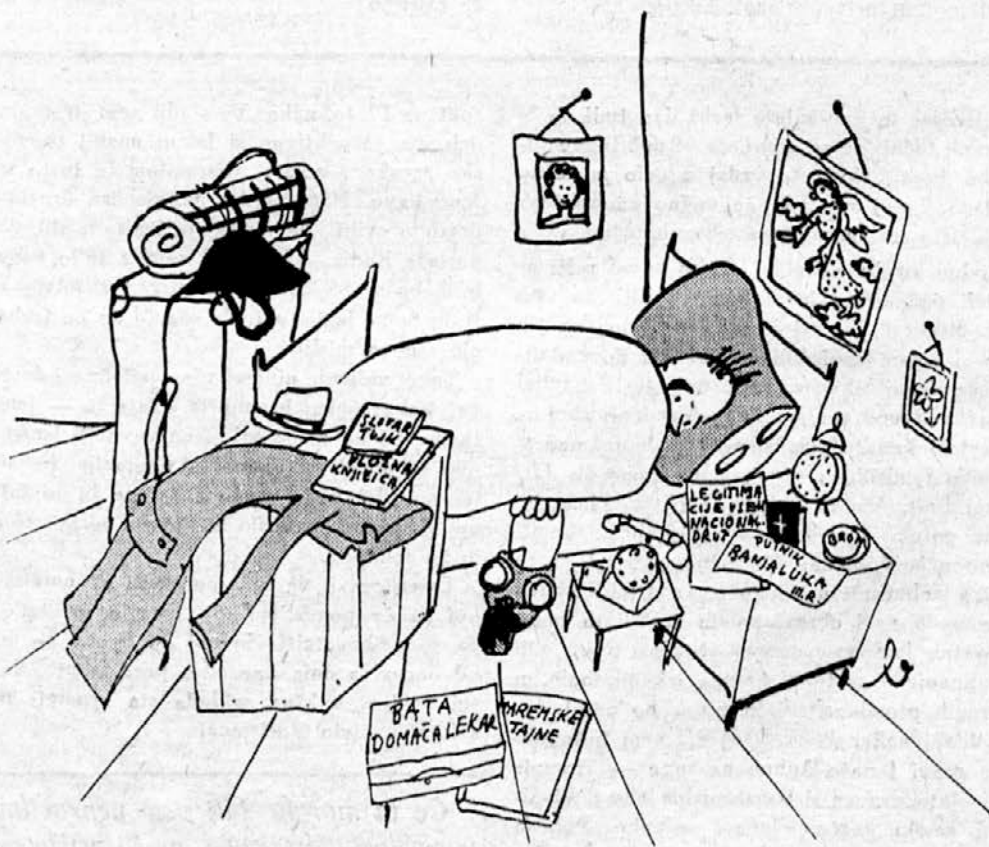
Končno pa se mu le zazdi vse predolgo in vpraša: »Slišite, vi Jaka, kaj pa je z vašo uro? Zdi se mi nekam počasna.« Jaka se resno zadrži in odvrne: »Da, precej počasna je, ker je že zelo stara. Oče mi jo je izročil z naročilom, da jo dam v popravilo, ker sploh ne teče...«

Popoldanska šola. Dolg čas na vsej črti. Zehanje in zafrkavanje. Franček pogleda skozi okno. Iz žepa potegne česalnik. Lepo si je že uredil frizuro a ga je na smolo baš pri zadnjem potegu zasačil gospod profesor. Ironično mu je dejal: »Vi, vi, en las vam še ne leži prav...« Franček pa, bistré glave, vstane, pokaže glavnik in pravi: »Gospod profesor, en zob mu manjka...«

ŽENITNA PONUDBA

»Gospodična Eva, ali bi se poročili z bedakom samo zato, ker ima denar?«

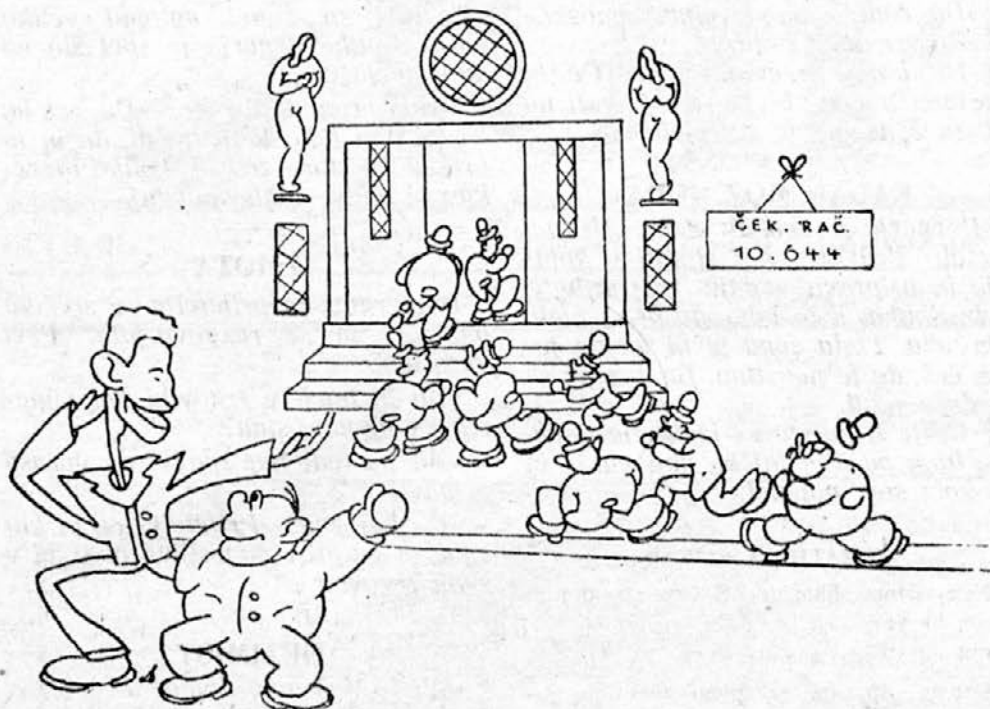
»Oh, Vaša ženitna ponudba me je tako presenetila.«

BOJAZLJIVČEVO SPANJE, ali: „Pobrisna sprema“ Slovenca, ki mu je le cela koža celó v spanju na umu.

Naših sotrudnikov iskrena želja je,

ПОШТАНСКА ШТЕДИЛНИЦА

da bi naročniki navalili na poštno hranilnico in nakazali »Totemu listu« zaostanke in naročnino za tekoče leto. Zavedajo se namreč, da je tudi sotrudniški honorar odvisen od cenjenih naročnikov. Čim kane na čekovni račun, kane tudi našim sodelavcem in čim kane sodelavcem, kane prispevek za list in zopet ima naš naročnik nekaj od tega.

Kr. dvorni
juvelir in dobavitelj**B. Rangus**
Kranj, Dravska ban.

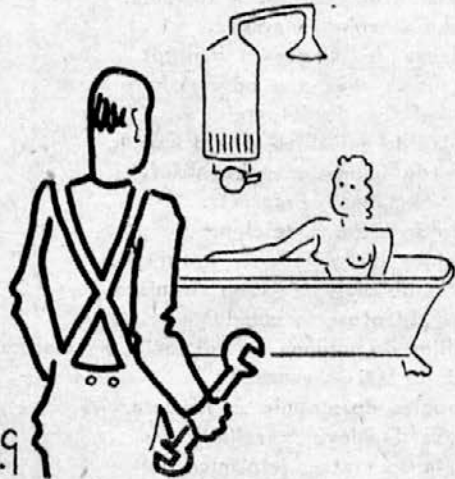
Res dobre ure, lepa zlatnina i. t. d.

OTROK MAMICI

»Kajne mamica, jaz sem res pridna punčka. Kuharico menjaš vsak dan, jaz pa sem pri tebi že šest let.«

V KOPALNICI

— Poslušajte, mladi mož: Vi menda sploh niste klepar, ko tako gledate, kakor bi še nikoli ne videli kopalne kadi...

PODCENJEVANJE.

Mlad gospod je pri plesu koketiral z mično gospodično in jo je potem v stranski ulici prav predrzno ustavil.

- Cenjena gospodična ...
- Gospod, vi me podcenjujete ...
- Prosim, — za koliko pa?

NE VE KAM ITI!

Občinski falot Pepe se je po trimesečnem zaporu vrnil na svoj dom. Kar prvi dan ga je srečal župnik in ga očetovsko opominjal, naj se vendar enkrat poboljša.

Župnik: »Joško, vzemite si moje besede k srcu in hodite v bodoče po drugih poteh, razumete, po drugih poteh.«

Pepe: »Ah, lepo vas prosim, gospod župnik, ko so pa na vseh potih žandarji!«

Dež in toča sta za vami,
oglasite se pri „Lami“,
izberite zadnjo modo
hlačk in dresov za v vodo!

Modna konfekcijska trgovina

„L a m a“

Jurčičeva ulica šte. 4

**Prava terpentinova
krema. Mala uporaba
— najlepši sijaj**

POGOVOR MED ZAKONCI

On: »Nikamor ne greva na počitnice. Ni denarja!«

Ona: »Moj Bog, torej moram končno še razglasiti, da sem te vzela iz ljubezni!«

OB OBALI

»Poglej možiček, kako se znajo ti mladi ljudje potapljati. Jaz bi ne zdržala pod vodo niti sekunde.«

»To ti pa rad verjamem, zato ker morajo biti pod vodo usta zaprta!«

NAJNOVEJŠA MODA

Hudo popušča zdaj anglo-manija,
pač pa razvija se — panglo-manija.

Kdor klobuke in perilo,
majce, srajce, spodnje krilo
le pri „Lahu“ si kupuje,
nikdar se ne pritožuje.

Modna konfekcijska trgovina

Jakob Lah

Glavni trg šte. 2

Kam bo potegnilo?

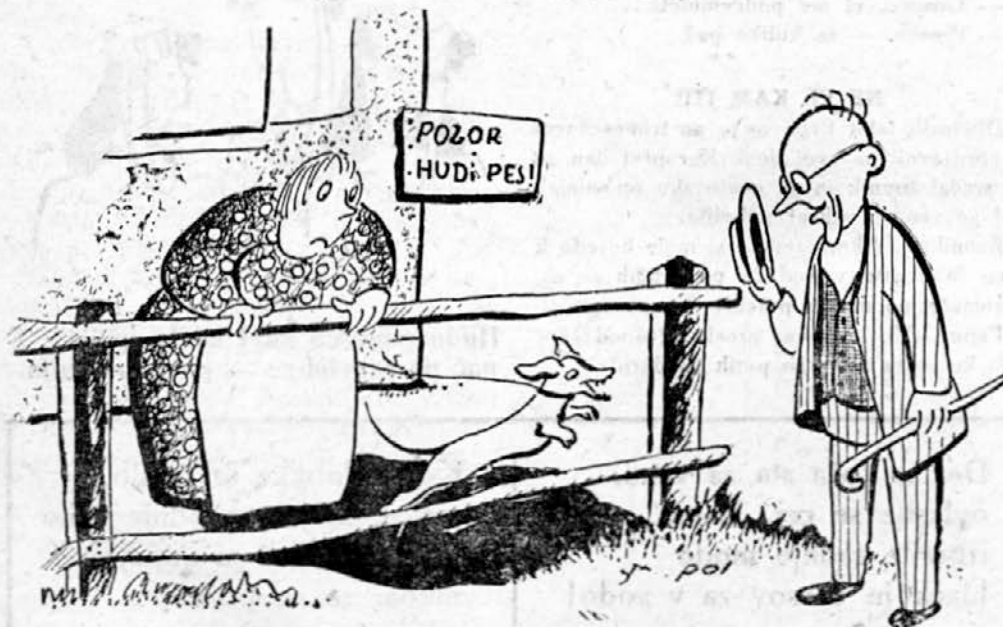
Turški sultan premišljuje tehta, tehta in modruje:
»Kaj še vse se bo zgodilo, kam bo vago potegnilo?«

PRI ZDRAVNIKU.

Zdravnik: »Ljubi gospod, n'č se ne bojte, s to boleznijo postanete še lahko 80 let stari.«

Pacijent: »Samo 80 let? Torej se mi je le na slabše obrnilo; zadnjič ste mi rekli, da s to boleznijo lahko ućakam 100 let.«

Slab čuvaj

Kozamurnik: »Oho, gospa, ste kupili novega psa?«

Gospa: »Da, da. Veste, da nam bo hišo stražil.«

Kozamurnik: »Kako mu je pa ime!«

Gospa: »Milan ga bomo klicali!«

Kozamurnik: »Nikar, gospa! Milana se pa dandanes res nihče več ne boji.«

BOJAZEN

»Ali Vi tudi poslušate radijska poročila.«

»Da, toda samo v plinski maski.«

»Kaj se tako bojite!«

»Da, bojim se svoje žene. Če bi ne imel maske, bi moral pljuvati na tla in žena bi me zmerjala.«

KADAR MOŽ KUHA

Božnarju je zbolela žena. Ni mu kazalo drugega kot stopiti v kuhinjo in pripraviti zanjo kak priboljšek. Skuhal ji je juho, da bi se malo okrepila. Toda žena je ni mogla jesti, češ, da je neužitna. Božnar pa se ni dal ugnati.

»Če je ti ne moreš jesti,« je dejal, »si bom pa dva jajčka ubil vanjo in jo bom sam pojedel.«

MINIATURNI SLIKAR

Neka dama slikarju: »S čim pa mešate svoje barve?«

Slikar: »Z razumom!«

Dama: »Ah, zdaj razumem, zakaj ste postali miniaturni slikar.«

ZATO

»Kako Vam gredo posli?«

»Ah, človek ima zmerom nePrijetnosti. Zdaj spet iščem blagačnika.«

»Spet? Saj ste komaj pretekli teden enega sprejeli v službo?«

»Saj ravno njega iščemo.«

V GOSTILNI

Pri litru sedita dva delavca in čitata o vojni na morju. Pa pravi prvi: »Angleži so zopet potopili veliko ladjo. Koliko denarja je spet šlo na dno morja!«

Drugi prikimava in reče: »Da, res je. Ko bi dali tako ladjo meni, da bi jo prodal za staro železo, koliko literčkov bi midva lahko popila!«

ZMOTA

Dva trgovska prijatelja se srečata na ulici in se razgovarjata. Prvi vpraša: »

»Ali bi imeli v trgovini kako mesto za mojega sina?«

»Ali pa tudi kaj zna?« ga vpraša prijatelj.

»Če kaj zna? Prijatelj, če bi kaj znal, bi ga prav zanesljivo obdržal v svoji trgovini.«

OPTIMIST

»Ali je Vaš mož doma?«

»Da,« odgovori gospa Marička.

»Sijajno, naposled bom vendar dobil svoj denar.«

»Vi ste pa optimist! Ali mislite, da bi moj mož sedel doma, če bi imel denar?«

Kaj je kaj do kaj?

Praktični vodič po današnjem življenju.

Zrno do zrna = pogača.

Kaplja do kaplje = pijača.

Dinar do dinarja = skopuh.

Kamen do kamna = mesto po bombnem napadu.

Avtomobil do avtomobila = karambol.

Kolo do kolesa = ura.

Tovarnar do tovarnarja = kartel.

Trговец do trgovca = konkurenca.

Uradnik do uradnika = birokracija.

Igralec do igralca = intriga.

Steklo do stekla = daljnogled.

Barva do barve = politično prepričanje.

Številka do številke = tombola.

Roka do roke = aplavz.

Bilanca do bilance = bankrot.

Račun do računa = odvetniška praksa.

Fotografija do fotografije = film.

Golaž do golaža = volilni imenik.

Ime do imena = pokopališče.

Dim do dima = cigareta.

Uho do ušesa = telefon.

Obljuba do oblube = korupcija.

Ničla do ničle = javno stranišče.

Okno do očesa = ovaduh.

Milijon do milijona = emigracija v Ameriko.

Laž do laži = senzacija.

Stopnice do stopnic = karijera.

Glava do glave = zeljnik.

Vrata do vrat = jetnišnica.